

ονομάζεται ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ. Η στρατιωτική διαχείριση που επιφυλάσσει το κράτος ήδη συμβαίνει απέναντι σε τμήματα της εργατικής τάξης. Όσο τα «έξοδα» που κόβονται από την υγεία διατίθενται στο στρατό και την αστυνομία, τόσο περισσότερο η δημόσια τάξη αναλαμβάνει καθήκοντα εξόντωσης όσων «περισσεύουν» και μένουν εκτός του συστήματος υγείας και της πρόνοιας. Έχουμε στο νου τουλάχιστον τρεις τέτοιες περιπτώσεις:

- Η αστυνομική επιχείρηση «ΘΕΤΙΣ» που έστειλε με βάρβαρες και εξοντωτικές μεταγωγές τους χρήστες ουσιών από το κέντρο της Αθήνας στα κέντρα κράτησης για καταναγκαστικές εξετάσεις.

- Η υποτιθέμενη «υγειονομική βόμβα» που αποτελούν οι μετανάστριες και οι μετανάστες από την Ασία και την Αφρική και τα αντίστοιχα αστυνομικά πογκρόμ.

- Οι ρατσιστικές αστυνομικές επιχειρήσεις και η δημόσια διαπόμπευση στο διαδίκτυο και τις τηλεοράσεις των οροθετικών γυναικών στο κέντρο της Αθήνας.

Η μονομερής και χωρίς καμία δυνατότητα διαπραγμάτευσης κατάργηση της πρόσβασης σε δομές υγείας σε ολόένα και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού είναι κομμάτι της ολοκληρωτικής διαχείρισης των αφεντικών και του κράτους απέναντι στην εργατική τάξη. **Αυτό που λείπει είναι η οργανωμένη αντιπαράθεση με το νέο αυτό φασισμό. Μια οργανωμένη αντιπαράθεση που θα μπορούσε να ξεκινάει από όσους δουλεύουν στα νοσοκομεία και να περιλαμβάνει όλους τους υπόλοιπους που εμπλεκόμαστε με τη δημόσια υγεία (αναπόφευκτα) σαν ασθενείς.**

ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

Ο εκβιασμός της διάσωσης της εθνικής οικονομίας που απαιτεί «θυσίες» γίνεται ανατριχιαστικά κυριολεκτικός.

Θα πρέπει, λένε, να φροντίζουμε για την υγεία μας σαν ατομικό κεφάλαιο, ανάλογα δλδ. με το πόσα χωράν στα πορτοφόλια μας.

Η εφαρμογή εισιτηρίων, άσχετα αν αυτά φαίνονται μεγάλα ή μικρά, είναι βαθιά αντικοινωνική. Κάποιοι στο τέλος «περισσεύουν».

Για όσους «περισσεύουν» η κρατική πρόνοια αντικαθίσταται από τη δημόσια τάξη και τις ρατσιστικές επιχειρήσεις της αστυνομίας.

**ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΜΑΣ
ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΦΑΣΙΣΜΟ**

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

Κάθε είδους δημαγωγοί προσπαθούν εδώ και καιρό να μας πείσουν ότι προκειμένου «να σωθεί η χώρα και η εθνική οικονομία», «να εξυπηρετηθεί το δημόσιο χρέος» και άλλα τέτοια βαρύγδουπα πρέπει να κάνουμε θυσίες. Αυτός ο εκβιασμός, που βάζει μπροστά το εθνικό συμφέρον, στρέφεται με πολλαπλούς τρόπους εναντίων των εργατριών και των εργατών. Ειδικά στην περίπτωση της υποβάθμισης των νοσοκομείων και των δομών υγείας ο εκβιασμός αυτός σχετικά με «θυσίες που απαιτούνται» γίνεται ανατριχιαστικά κυριολεκτικός.

Μας λένε ότι τα νοσοκομεία κοστίζουν πάρα πολλά για το δημόσιο προϋπολογισμό, ότι είναι σπάταλα και «δεν βγαίνουν». Με άλλα λόγια, παρουσιάζουν το σύστημα υγείας σαν μια ζημιογόνα επιχείρηση που πρέπει να εξυγιανθεί. Μας λένε κατάμουτρα ότι η υγεία μας τους κοστίζει πολύ και για αυτό θα πρέπει να πληρώνουμε ολόένα και περισσότερα· για τις εξετάσεις, τις εισαγωγές τις επισκέψεις... Από πού κι ως πού όμως το δημόσιο σύστημα υγείας θα πρέπει να λειτουργεί σαν επιχείρηση, που θα πρέπει μάλιστα να είναι και επικερδής; Στην πραγματικότητα, όλες αυτές τις «παροχές» του κράτους πρόνοιας τις έχουμε προπληρώσει με όλους τους άμεσους και έμμεσους φόρους που πληρώνουμε. Άλλωστε ισχύει και αυτό: η συντριπτική πλειοψηφία των φόρων που εισπράττει το κράτος προέρχεται από τη φορολόγηση των δικών μας μισθών και των συντάξεων, ακριβώς για να έχουμε αυτές τις παροχές!

Αυτήν όμως φαίνεται πως ήταν μια συμφωνία αρκετά παλιά, που πιθανώς να έχει ξεχαστεί ακόμα κι από τους άμεσα

ενδιαφερόμενους. Σύμφωνα με το παλιό αυτό (και σε μεγάλο βαθμό, εδώ και καιρό, κουρελιασμένο) συμβόλαιο, τα αφεντικά μας με τη μεσολάβηση και την εγγύηση του κράτους φρόντιζαν για τα σχολεία μας, τις μεταφορές μας και τα νοσοκομεία μας έτσι ώστε να διατηρείται μια ισορροπία που θα διασφαλίζει ότι θα είμαστε σε θέση να διαθέτουμε την εργασία μας καθημερινά. Το σπάσιμο αυτής της συμφωνίας δεν είναι κάτι καινούριο ούτε είναι κάποιο ελληνικό φαινόμενο.

Αυτή η διαχείριση χαρακτηρίζεται ως *νεοφιλελεύθερη*. Εκτός από τα ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια της λειτουργίας των συστημάτων υγείας αυτή η διαχείριση σημαίνει και κάτι ακόμα που είναι άμεσα υλικό για όλους τους εργάτες και τις εργάτριες. Σημαίνει ότι ο καθένας και η καθεμιά από εμάς θα πρέπει να φροντίζουμε για την υγεία μας σαν ατομικό μας κεφάλαιο, ανάλογα δλδ. με το πόσα χωράν στα πορτοφόλια μας. Και αν κάποιος «δεν έχει», μένει εκτός συστήματος υγείας ή προσπαθεί να μπει σαν «λαθρεπιβάτης», παράνομος και ουσιαστικά απαγορευμένος ακόμα και να αρρωστήσει.

Αυτή τη σχέση έρχεται να καθιερώσει και η εφαρμογή εισιτηρίων. Άσχετα αν το ποσό αυτού του εισιτηρίου μας φαίνεται μεγάλο ή μικρό, η εφαρμογή του σημαίνει ότι όσοι δεν το διαθέτουν θα μένουν στην απ' έξω εξαναγκασμένοι στην περιθωριοποίηση και κάποιες φορές στο θάνατο. Η ιδεολογία του «ατομικού κεφαλαίου» της υγείας και η εφαρμογή κάθε εισιτηρίου είναι ακραία αντικοινωνική!

Για όσους από εμάς τελικά «περισσεύουν», η λύση που προσφέρει το κράτος είναι από καιρό προετοιμασμένη και